

† CASIAN

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos,*

*Prea cucernicului și prea cuviosului cler,
cinului monahal și tuturor dreptmăritorilor creștini
din Eparhia noastră,
har, milă, pace, sănătate și duhovnicească prăznuire
cu prilejul slăvitei Nașteri a Mântuitorului,
al Botezului Său și al Anului Nou,
iar de la smerenia noastră arhierască binecuvântare.*

*„Hristos Se naște, slăviți-L!
Hristos din ceruri, întâmpinați-L!
Hristos pe pământ, înălțați-vă!
Cântați Domnului tot pământul
Și cu bucurie laudați-L popoare,
Că S-a preamărit“.*

Iubiți frați și surori în Domnul,

Prăznuim astăzi împreună cu toată creștinătatea taina negrăitei iubiri a lui Dumnezeu față de noi, oamenii, față de toată lumea și față de întreaga creație. Astăzi, toate se înnoiesc

cu adevărat pentru cei ce au credință și cu iubire autentică de Dumnezeu se ridică la chemarea creștinească, adică la starea de fii cerești oferită nouă prin coborârea la noi a Fiului lui Dumnezeu, Cel născut din Prea Curata Fecioară Maria în Betleemul Iudeii. Așa cum ne-au învățat cugetătorii de Dumnezeu, trăim astăzi taina cea mai adâncă a lumii: ascuns în Pruncul Iisus, Dumnezeu Se face om, ca pe oameni să-i îndumnezeiască. Prin Nașterea Sa de la Duhul Sfânt „*la plinirea vremii*“ (Galateni 4, 4), din Născătoarea de Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos „*S-a ascuns într-un trup de Prunc în pântecul Maicii Domnului, adică în trup omenesc S-a îmbrăcat, vrând ca din acest trup, ca un soare, ascuns sub nor, să lumineze și să îndumnezeiască pe om, cu a Sa lumină, cu a Sa dumnezeire. Și cu scutece Se înfașă Cea ce înfășoară rotundul Pământului cu nori. Și-n ieslea dobitoacelor S-a culcat, Cea ce Se odihnește pe umerii heruvimilor pururea, ca să ne scape pe noi de viața cea decăzută. Fără să Se schimbe ca Dumnezeu, Se face om cu trupul, adică Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit. Încă și trupul fiecăruia dintre noi îl face trup din trupul Lui și os din oasele Sale. Împrumută de la noi trupul nostru omenesc și ne aduce, în schimb, împărtășire din viața firii Lui ca Dumnezeu.*“

Acesta este înțelesul adânc, adevărat și convingător al Nașterii Domnului: coborârea Fiului lui Dumnezeu nu doar în Peștera Betleemului, ci în „peștera“ fiecăruia dintre noi, cei ce ne-am botezat și am devenit fiii lui Dumnezeu după har și, prin aceasta, frați creștini aparținători ai aceleiași unice și sacre familii: Biserica cea „una, sfântă, sobornicească și apostolească“, după cum mărturisim „*un Domn, o credință, un Botez*“ (Efeseni 4, 5).

Dreptmăritori creștini,

Din înțelesul dumnezeiesc al prezenței Mântuitorului în viața noastră ca oameni pe pământ decurge și responsabilitatea fiecăruia dintre noi față de frații și surorile aceleiași familii. De aceea, la această sărbătoare, întâlnirea în familie este un act profund înălțător și de reală bucurie. În multe locuri din lume însă, manifestările de Crăciun au înăbușit mesajul cald și tainic al prezenței lui Dumnezeu în suflete și în viață, prin explozia de bunuri materiale expuse parcă spre a-L izola pe Dumnezeu cât mai mult de oameni. De această dată voim a arăta urmarea unor astfel de devieri de la normalitatea viețuirii noastre ca și creștini în leagănul cald al familiei atunci când, prin neglijență, excludem și îndepărtăm din manifestările creștinești de Crăciun, și nu numai, tocmai pe cei în care S-a întrupat Mântuitorul: copiii.

Nu de puține ori auzim, vedem sau suntem invitați să aflăm despre suferința celor ce nu mai pot sau nu mai vor să accepte copiii ca pe un dar unic și sfânt de la Dumnezeu. Toți știm că Însuși Mântuitorul ne-a arătat prototipul, modelul de urmat pentru a intra în Împărăția Sa cerească, copilul. *„Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea“* (Marcu 10, 15). Tot Mântuitorul ne arată capacitatea copiilor de a comunica cu El în limbajul și în trăirea realităților dumnezeiești, uneori mai accentuat decât maturii: *„Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, căci ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor“* (Matei 11, 25). Chiar în exprimarea liturgică a Bisericii de multe ori pruncii, după modelul Pruncului dumnezeiesc de la Betleem, sunt cinstiți ca modele

de viețuire în comuniune cu Dumnezeu: „*Din gura pruncilor și a celor ce se alăptează Ți-ai săvârșit laudă*“ ! De aceea i-a prezentat Domnul Sfinților Apostoli, ca icoane de urmare a Evangheliei și de traducere a mesajului ei în fapte autentice creștine, tocmai pe prunci: „*Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia*“ (Luca 18, 16). Mai mult, Sfântul nostru Apostol Andrei este cel ce l-a arătat, la rându-i, Mântuitorului un copil care avea pâinile ce urmau a fi înmulțite: „*Și a zis unul dintre ucenici, Andrei, fratele lui Simon Petru: «Este aici un băiat care are cinci pâini de orz și doi pești». Și Iisus a luat pâinile - **din mâinile copilului** (subl.n.) - și, mulțumind, a dat ucenicilor, iar ucenicii celor ce ședeau; asemenea și din pești cât au voit*“ (Ioan 6, 9-11).

Iată, preaiubiți împreună-slujitori ai sfințelor altare și cinstitori frați creștini, care este locul copilului lângă Fiul lui Dumnezeu, Care de aceea S-a întrupat într-un copil, spre a ne arăta marea taină a prezenței Sale în viața pruncului! De aici începe taina cea mare a sacralității prin care Dumnezeu a înnobilit pruncii. Nu întâmplător, toate momentele mântuirii noastre încep cu pruncia: ca prunci suntem botezați, ca prunci suntem pecetluiți cu pecetea harului Sfântului Duh, ca prunci primim nume de sfinți, ca prunci suntem împărtășiți cu Sfintele Taine, ca prunci suntem închinați la Sfântul Altar și la sfintele icoane, ca prunci suntem purtați pe brațe de părinții noștri spirituali, nașii, ca prunci aducem bucuria Duhului Sfânt în casele părinților noștri, ca prunci vorbim cu îngerii, ca prunci rugăm pe Dumnezeu și-I cerem Mântuitorului: „*Eu sunt mic, Tu fă-mă mare!/Eu sunt slab, Tu fă-mă tare!/Și-n tot locul mă-nsoțește/Și de rele mă păzește!*“.

Din nefericire, tocmai aici, în modernitatea secularizată și prea îndepărtată de Dumnezeu, cei mai mulți decădem din demnitatea de ocrotitori și păzitori ai copiilor, uitând, ignorând și refuzând darul ceresc din viața noastră pământească. De fapt, uităm de noi înșine! Ne părăsim pe noi înșine! Ne îndepărtăm de noi înșine! Ne înstrăinăm de ceea ce ne este mai apropiat, mai adevărat și mai sfânt! Ne îndreptăm către o mare și sfâșietoare rupere de neam, de credință, de demnitate și de viață normală, în ultimă instanță.

Toate acestea sunt în totală contradicție cu mesajul, cu sensul și cu încărcătura dumnezeiască ale Nașterii Mântuitorului lumii: *a da sens, a da mărturie concretă de iubire a copilului ca un odor dumnezeiesc*. Suntem cu toții conștienți de gravitatea părăsirii copilului din sânul cald și sacru al familiei și din leagănul de neînlocuit al brațelor mamei, *singura transmițătoare a dragostei dumnezeiești către cel ce s-a întrupat din trupul ei!* Suntem cu toții înștiințați ori, și mai grav, trecem indiferenți mai departe văzând, cunoscând multe cazuri de abuzuri asupra copilului; ne manifestăm nepăsarea, neputința în fața acestui cutremurător refuz de iubire, de ajutorare și de salvare a copilului de nedreapta sa suferință și exploatare, în locul cinstirii, educării, creșterii sănătoase și demne a sa spre binele nostru, al tuturor.

Familia are motivele ei, uneori adevărate, generate de lipsurile, de sărăcie, de neputința societății contemporane de a-și asuma această urgentă răspundere. Noi înșine, în biserici, încercăm, uneori cu succes, din darul Domnului, să așezăm „ulei“ pe rănilor atâtor copii suferinzi de marginalizare, de malnutriție ori de abuzuri. Asociațiile, fundațiile și instituțiile statului fac și ele ceea ce se poate pentru protecția drepturilor

copilului. Însă, acestea rezolvă doar parțial și sporadic multiplele suferințe ale multor copii nefericiți. *Mai nou, lumea a început să realizeze că numai familia, prin credința puternică în Dumnezeu Cel iubitor de oameni, ori prin revenirea la normalitate, poate să ajute la identificarea adevăratelor cauze ale suferinței copilului: indiferența, comoditatea, confortul și autonomia omului atât față de Dumnezeu, cât și față de semenii. În absența iubirii reale, toate faptele noastre ne conduc la egoism, la violență și la ură, ale căror prime victime sunt tocmai copiii, asemenea celor pe care i-a ucis Irod la Nașterea Mântuitorului.*

Iată de ce se cuvine astăzi, iubiți frați și surori în Domnul, să încercăm a călători și noi împreună, ca și magii ori păstorii spre Betleem, și acolo vom găsi pe Dumnezeu în chipul Pruncului. *De la Betleem să ne întoarcem cu aceeași încredințare, cu aceeași forță și cu aceeași hotărâre să trecem de la cuvinte la fapte și să primim astăzi, ca și Mântuitorul Prunc, pe toți pruncii ca pe solii lui Dumnezeu, vestitorii unei vieți mai bune, mai curate, mai nevinovate, mai generoase, mai frățești, mai pline de adevăr, de dreptate și de iubire! Să începem de astăzi a-L primi pe Hristos Prunc în casele noastre, primind pruncii, crescând cu pruncii în credință, ajutând copiii așa cum mulți dintre slujitorii din Eparhia Dunării de Jos împreună cu credincioșii au purces, înfiind copii, ajutând copii și contribuind astfel la însănătoșirea noastră, a românilor, începând de la atitudinea creștinească față de toți, de la pruncul din leagăn și până la omul cărunt de bătrânețe, istovit de boală ori suferind de izolare și de lipsuri de tot felul. Așa vom trăi Nașterea Domnului ca fapt real al renașterii noastre spirituale și moral-umane, precum*

ne învață Domnul, Biserica Sa și prea frumoasele manifestări tradiționale de Crăciun. Așa să facem în toate casele, în toate satele, în toate orașele, către toate sufletele din Eparhia Dunării de Jos! Așa va fi Dumnezeu cu noi la masă, în suflete și între noi!

Prea iubiți frați și surori în Domnul,

Am dori să ne aflăm și de această dată împreună, după datina străbună, în comuniune sfântă, slujitori sfințiți și dreptcredincioși creștini, în familia noastră bisericească de aici, de la Dunăre, în unitate cu toată Sfânta Biserică Ortodoxă, mamă a neamului nostru și cu toți românii, cu gândul, dar mai ales cu fapta bună, la salvarea copilului din apăsarea suferinței sale premature.

Suntem încredințați că numai prin unirea celor mulți în lupta cu răul ce s-a abătut asupra copiilor în lumea noastră modernă putem apăra viața, putem ajuta neamul nostru să renască pe temelia puternică a valorilor morale creștinești, ca astfel să ne reconstruim bunăstarea și firescul, revenind în familia cea mare a unei Europe creștine și apărătoare a păcii, a înțelegerii și a conviețuirii frățești a tuturor oamenilor.

Să ne ajute Dumnezeu la toți!

Să ne apere Dumnezeu pe toți de suferințe, de necazuri și de neînțelegerile dintre noi! Să ne dea Dumnezeu puterea de a ne iubi mai mult unii pe alții, ca frați și ca prieteni curați și demni, într-o țară frumoasă și prosperă!

Să nu pregetăm a face binele!

Să ne bucurăm mai mult unii de alții! Să nu-i uităm pe cei mai triști, mai suferinzi și mai săraci decât noi! Să ne întrunim

și de Bobotează, spre a primi sfințenia Domnului în suflete, în case și în toate localitățile Dunării noastre, „cristelnița“ României!

La cumpăna dintre ani, să ne aflăm după datină în biserici, cu păstoriile duhovnicești, spre a pune început bun faptei creștine, o dată cu Anul Nou 2005!

În comuniune sfântă îmbrățișându-vă pe toți, vă dorim Sărbători fericite!

La mulți ani!

Al vostru de tot binele doritor
și către Domnul rugător,

† Casian,
Episcopul Dunării de Jos